

Bogart

- OG JEG!

(PLAY IT AGAIN, SAM)

OSLO
NVE

Hos oss får du bestilt og kjøpt billetter til Oslo Nye Teater og Centralteatret

Tanum, Karl Johan.

Mandag 10-17.
Tirsdag-onsdag-fredag
9-17. Torsdag 9-18.
Lørdag 10-15.
Tlf. 11 02 80/11 06 65.

Teater- sentralen, Youngstorget.

Mandag-fredag 9-15.30.
Torsdag 9-17.
Lørdag stengt.
Tlf. 41 85 60.

Oslo Konserthus, Vika.

Mandag-fredag 12-20.
Lørdag 10-13.
Tlf. 20 93 33,
mandag-fredag etter 15.

Chateau Neuf, Majorstuen.

Mandag-tirsdag 9-16.
Onsdag-lørdag 9-18.30.
Tlf. 69 31 54/60 54 24.

Kleve's, Løkketangen i Sandvika.

Mandag-fredag 9-17.
Torsdag 9-19.
Lørdag 9-14.
Tlf. 54 70 08.

Akershus Amtstidende, Drøbak.

Mandag-fredag 8-17.
Lørdag 10-13.
Tlf. 93 06 60.

Avissentret Bragernes torg Drammen

Tlf. (03) 89 22 80

Grieghallen, Bergen.

Mandag-onsdag 10-16.30.
Torsdag-fredag 10-19.30.
Lørdag 10-13.
Tlf. (05) 31 31 04/
31 09 54 etter 12.

Bogart

- OG JEG!

(PLAY IT AGAIN, SAM)

Av Woody Allen

Oversatt av Knut Nærum

Regi: WAYNE McKNIGHT

Scenografi: DAG FROGNER

Kostymer: WILLIAM

Masker/parykker: SVERRE NORWALLS

Bogarts maske: JULIE CLARK

Lysdesign: HARALD HAUGEN

Regiassistent: Agnes Folkestad

I ROLLENE:

Alan	-	NILS VOGT
Nancy	-	SIDSEL RYEN
Bogart	-	SVERRE BENTZEN
Dick	-	IVAR NØRVE
Linda	-	ELI-ANNE LINNESTAD
Drømme-Sharon	-	KARI-ANN GRØNSUND
Sharon	-	
Gina	-	
Vanessa	-	
Susan på diskotek	-	
Evely på museum	-	BEATE ERIKSEN
Barbara	-	

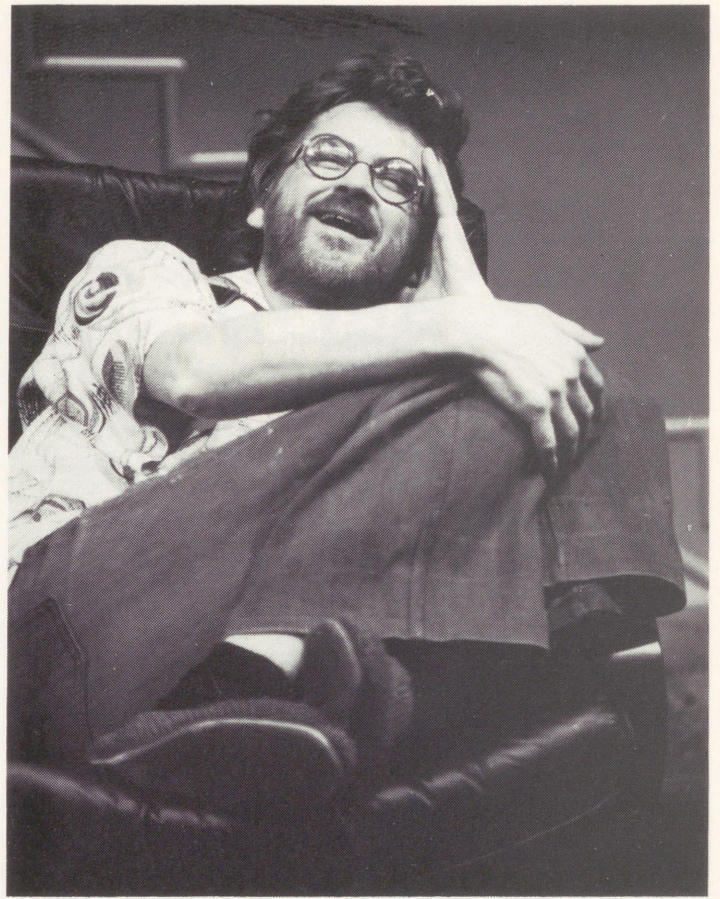
Handlingen foregår i leiligheten til Allan Felix på 10th St.W. New York

Inspisient: Bjarne Stensrud

Suffli: Didi Stig

Forsidetegningen av Hans Petter Harboe

Woody Allen

som har skrevet «BOGART — OG JEG» — hvem er han egentlig?

Først og fremst en av de betydeligste filmkomikere i vår tid med en lang rekke filmer, som han ofte selv har produsert eller har vært regissør for. Han har en stor skare av tilhengere, som verdsetter hans spesielle form for humor med store porsjoner av såkalte «understatements» på et elevert plan, ofte med overraskende skifte av scener. Karakteristisk er også spillestilen hans, når han fremstiller den litt sky, halvt nevrotiske mannen med de nærmest stikkende øynene bak store hornbriller. En mannsperson som ikke tilhører vinnerne i samfunnet, stappende full av hemninger ikke minst overfor det annet kjønn. Slik Allen står frem i kveldens komedie som den desillusjonerte Alan, forlatt av sin kone og han selv fortvilet jaktende etter jenter. Denne Alan bærer på reflekser fra forfatterens egne opplevelser.

Woody Allen er på mange måter en enkel person. Bortsett fra en ukes ferie i Paris etter filmen «Manhattan» har han aldri brydd seg om å reise. Riktignok var han sist sommer en snartur innom Oslo, men det var en unntagelse.

Han føler seg nærmest magnetisk bundet til å bo og leve i New York. En topperleilighet for seg selv oppe ved Central Park er hans paulun. Den er ikke stor, men tilstrekkelig til at han trives. Allen kan ikke fordra å bo i landlige omgivelser. Han får ikke puste der. Men i New York, med selskap av sine bøker og platealbum får han tilfredstilt sine behov i tillegg til at han så å si hver kveld spiser middag på en liten Manhattan-restaurant i selskap med noen få gode venner. En ukentlig kveld er avsatt til å spille jazz — han er selv en utmerket klarinettist — og instrumentet trakterer han i et barlokale med dertilhørende musiker-kolleger.

Ellers liker Woody Allen å flanere på gatene i New York, og passer det stikker han innom en eller annen kino for å se film. Samtidig gjør han sine observasjoner i kinolokalene: Er lyden god nok! Kommer bildene klart nok frem på lerretet!

Noen kaller Allen for en arbeidsnarkoman. Opp klokken syv hver bidige morgen for å skrive det meste av dagen eller forberede den neste produksjonen. Han foretrekker enkle klær. Ofte ser man ham i velbrukte skjorter, bukser og jakker som han har gått med i filmene sine. Klærne skal slites ut de. Fremdeles tar han på seg en av skjortene som ble anvendt i «Play It Again, Sam», da komedien gikk på Broadway i 1969.

Materielle goder er han altså ikke særlig opptatt av. For ikke lenge siden diskuterte Allen med sine nærmeste venner tanken om å gi bort 75% av alle sine inntekter — og det er ikke få — til veldedige formål. «Jeg har alt det jeg trenger» sier han når han blir spurt hva han gjør med alle pengene han tjener. Men han steller ikke lenger med finansene. De passer hans produsentmanager Charles Joffe på. Han signerer alle hans papirer, kontrakter og er også betrodd å undertegne Allens skilsmissepapirer. Han har jo vært gift opptil flere ganger. «Jeg er så rart det enn høres ut motstander av korte ekteskap til tross for at

jeg var gift i fem år med min første og to år med min andre hustru. Det er ikke mulig å yte det maksimale, når du er nødt til å gi bort så mye fysisk energi. Heller da leve som en eremitt».

Men han skal ikke være gift med samboeren Mia Farrow sies det. I hvertfall har de ni barn å ta seg av. Fem av dem er adoptert — tre tilhører tidligere Farrowes ekteskap — og ett barn, en gutt — er felleseie. Like før jul ble nemlig Allens første barn født, en begivenhet som forårsaket de helt store avisoverskriftene.

Woody Allen har lenge følt trang til å lage seriøs film. Elia Kazans produksjoner f.eks. er han en stor beundrer av. «I komedien kan en replikk eller en morsom scene utløse situasjonene. I tragedien må du møte utfordringene. Det er ofte smertefullt, men jeg lengter etter å gjøre slike filmer. Men tro nå ikke at jeg selv skal spille med. Mitt område er begrenset, men jeg innrømmer at under inspillingen av «Manhattan» hadde jeg utrolig lyst til å spille en forkommen drukkenbolt».

Kanskje de to siste Woody Allen-filmene — «Radio-dager» og «September» er skritt i en slik kunstnerisk retning?

Woody Allen

Født i Flatbush, New York City 12.1.1935. hans virkelige navn: Allen Stewart Königsberg. Siden 1951 har han vært kjent som Woody Allen. Studerte ved New York University og arbeidet for et PR-firma. Fra 1953 knyttet til NBC i Hollywood, men flyttet tilbake til New York få år senere for å skrive for de store entertainere som Kay Ballard, Carol Channing, Ed Sullivan. I 1964 skrev han dreieboken til filmen «What's New Pussycat?». Sin første langfilm produserte han i 1969. Woody Allen har vunnet flere Oscar-priser for sine filmer.

Bogart-myten

lever og blomstrer skjønt det er gått tre decennier siden filmskuespilleren døde. Men interessen for Humphrey Bogart har aldri gitt slike ekstreme utslag som dyrkingen av våre dagers popkunstnere som f.eks. Elvis Presley og Beatles-gruppen eller filmstjerner som Rudolph Valentino og James Dean.

Likevel — den slepne, halvt søvnige røsten hans, det lett melankolske ansiktet, måten å kle seg på med trenchcoaten og den bredbremmede hatten, den stadig glødende sigaretten i den ene hånden — alle er trekk i et helhetsbilde av en filmkunstner, som opptrådte med styrke og karakterfasthet enten rollen var en gangsters eller den samfunnsbevisste personen på den riktige siden av loven.

I dag blir Bogart-myten kultivert på så mange måter. Å kunne imitere stemmen hans er høyt prioritert i det vi kaller «showbusiness»; det trykkes og selges plakater med Bogart i hel eller halvfigur, fotos, billedhefter, prospektkort. Flyselskaper slåss om retten til å bruke foto av ham i reklameøyemed for reiser; sigarettfabrikanter og whiskyprodusenter har årelange kontrakter for å bruke bilder av ham i salgskampanjer. På flere av de etterhvert mange filmfestivaler er det mulig for interesserte å oppleve de gamle filmene hans i svart/hvitt, og i hundretusener av hjem vises de på video. Hans såkalte «image» er så dypt forankret i folks bevissthet at nesten bare synet av ham utløser en naturlig glede av gjenkjennelse.

Personifiseringen av Humphrey Bogart har også gjort at man fra tid til annen hører folk i USA si «Don't bogart me!», og i 1950—60 årene med de fargedes likestillingskamp var det gjengs blant unge negre å bruke uttrykk som «to bogart», når de ville virke tøffe og truende overfor urettferdigheten i det amerikanske samfunn.

Bogart-dyrkelsen har Woody Allen utnyttet i «BOGART — OG JEG» eller «Play It Again, Sam», som er originaltittelen på komedien han skrev i 1968. Selv har Woody Allen aldri kunnet skjule at han stadig beundrer Bogart og misunner filmskuespillerens utstråling.

Mange har også forsøkt å kopiere Humphrey Bogart på lerretet. Det var etter spillet hans som detektiven Philip Marlowe i «Ridderfalken fra Malta» at etterlignerne ble synlig for det store filmpublikum: George Montgomery, James Garner, George Segal, Elliot Gould, Robert Mitchum — for å nevne enkelte navn. Ja, filmskuespilleren Robert Sacchi, som hadde en naturlig likhet med Bogart, tok en ansiktsløftning for å ligne originalen mest mulig i den filmen som ble kalt «Mannen med Bogart-ansiktet».

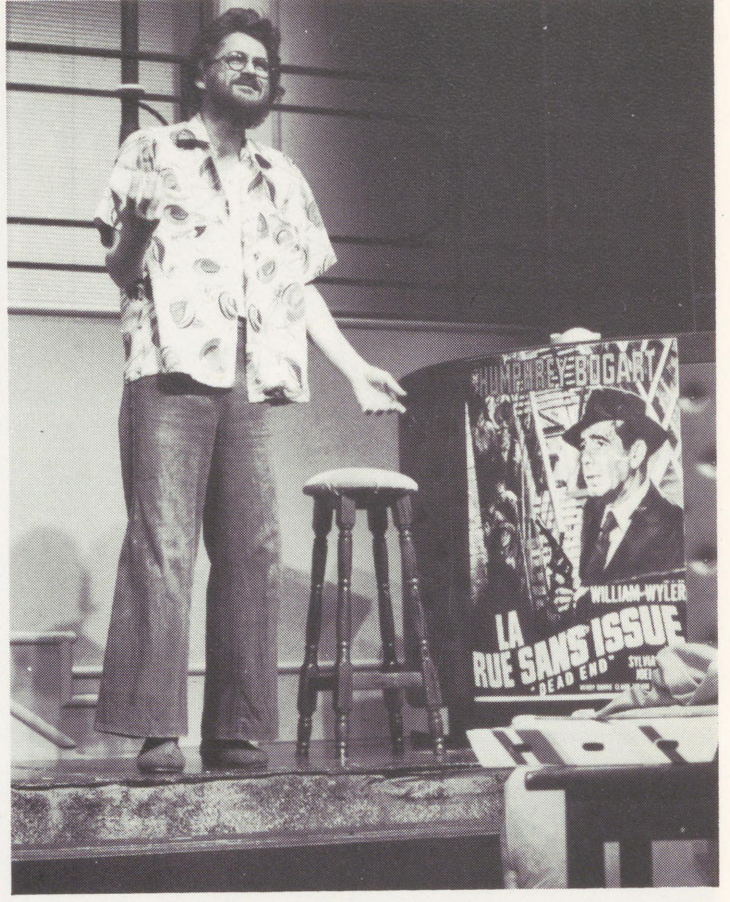

Humphrey Bogart

(1899—1957) debuterte på scenen 1920, kom til Hollywood 1930 og ble en ettertraktet filmskuespiller i de første årene av lydfilmens historie. «Den forstenede skog» fra 1936 gjorde ham berømt sammen med Bette Davis og Leslie Howard. Senere fulgte flere gangsterroller bl.a. i «Gaten uten navn». Etterhvert fikk Bogart spille en rekke desillusjonerte menn på den riktige siden av loven. «Ridderfalken fra Malta» 1940 var en av filmene, og så i 1943 kom «Casablanca» i et uforglemmelig samspill med Ingrid Bergman og med gjennomgangsmelodien «As time goes by» (Herman Hupfeld). I 1948 avslørte Humphrey Bogart seg igjen som en fremragende karakterskuespiller i «Sierra Madres skatt», og for sitt spill i John Hustons «Afrikadronningen» med Kathrine Hepburn som partner ble han belønnet med Oscarprisen årgang 1951. Ytterligere popularitet fikk han etter filmene «Mytteriet på Caine» 1954, «Desperate timer» 1955 og den intense skildringen av boksermiljøet i «Jo hardere faller de» 1956. I den siste delen av sitt liv var han gift med Lauren Bacall, som han ofte spilte sammen med på det hvite lerrett.

1968

For et år!

Over to decennier er gått siden 1968, et år som etterlot seg så mange dystre og dramatiske minner at det ikke finnes maken i vårt århundre. I løpet av 12 måneder opplevde verden begivenheter som har fått dype og store konsekvenser for mange land og hele menneskeheten.

Året avslørte begrensningene av den amerikanske makt. En eskadre av nord-koreanske orlogsfartøyer oppbragte det amerikanske spionskipet Pueblo og 82 av det overlevende mannskapet ble utsatt for 11 måneders ydmykende fangenskap. I Vietnam ble det etterhvert synlig at de amerikanske styrkene hadde store problemer med å sikre seg kontrollen, og at deres krigspotential og mulighetene for å gå seierrikt ut av kampene med de kommunistiske styrker svant fra måned til måned.

I USA lamslo de politiske drapene på menneskerettighetsforkjemperen Martin Luther King jr. og Robert F. Kennedy ikke bare en hel nasjon, men også store deler av den øvrige verden. Den stadig økende antikrigs-bevegelsen tvang Lyndon B. Johnson fra Det Hvide Hus og lot — ironisk nok — Richard Nixon få møte mange av de vanskeligheter, som til slutt skulle bli hans skjebne.

Men også utenfor Amerikas grenser ble 1968 skjebnesvangert på flere måter. Opprør og tumulter brøt ut i Vest-Berlin, Tokio og Mexico City og ble fokusert i alle medier. I den siste byen døde 50 demonstranter under opptøyene bare få dager før åpningen av De olympiske sommerleker.

Mange av de største demonstrasjonene foregikk i Paris. Det som startet som en protest mot statens utdanningspolitikk utviklet seg til en gressbrann med en dramatisk og blodig maktkamp mellom lidenskapelige studenter og arbeidere på den ene siden og myndighetenes maktapparat på den andre. I noen dager fryktet den franske

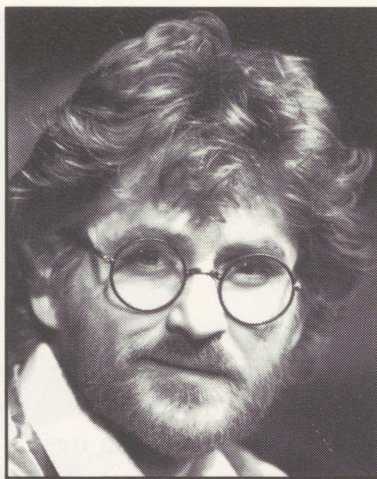
befolkning at Charles de Gaulles regjering ikke ville greie å tøyle den totalt uventede revolten.

Men også i østblokk-landene oppstod dramatiske uroligheter, men av en annen karakter og form. I Tsjekkoslovakia gikk Alexander Dubcek i spissen for en politisk liberalisering av samfunnet, men opplevet at protestene og oppstanden ble knust av Den røde armé. 150 mennesker døde som resultat av den sovjetiske invasjonen, som sjokkerte og ble fordømt over hele verden. Mørke skyer lå over store deler av Europa.

Men en menneskelig sett større katastrofe fant sted i Biafra i Afrika. Nesten 2 millioner av Ibo-stammen sultet ihjel som ofre for en hensynsløs borgerkrig og ledernes totale mangel på menneskelig ansvar. Store overføringer av mat, medisiner og klær fra den øvrige verden bidro i en viss utstrekning til å lindre sivilbefolkningens lidelser.

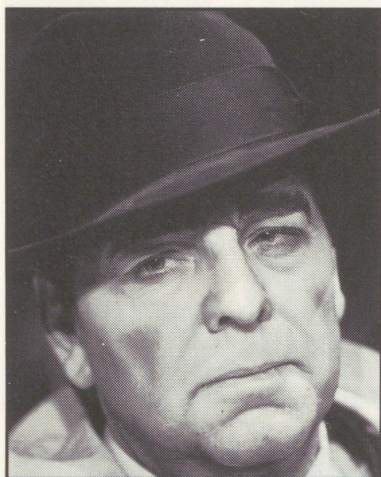
I et år med skrekk og terror kunne likevel folk distansere seg fra ulykkene og bli opptatt av andre hendelser. Lengdehopperen Bob Beamon presterte under Mexico-OL 8,90 meter, et resultat som tilhører den helt store idrettshistorie. Jacqueline Kennedy laget sensasjon ved plutselig å avbryte sin enkestand for å gifte seg med den styrtrike Aristoteles Onassis mens pressen spurte «Jackie — hvordan kunne du?». Apollo 8 kom i verdens fokus som det første romfartøy, som året etter banet veien for den historiske månelandingen — enda et bevis på menneskenes ubendige trang til å utforske verdensrommet.

Produksjonen av en såkalt mikro kompressor det året ble nærmest en galopperende revolusjon i utviklingen av computere og hele dataindustrien. I dag vet vi også at AIDS-viruset begynte å utbre seg i USA, et virus med dødelig utgang for den som fikk det, og som langt senere har spredt frykt og trussel mot hele den vestlige sivilisasjon.

Nils Vogt

hadde sin første oppgave på Oslo Nye Teater som unge Garry i «Panikk i kulissen» etter avsluttet engasjement på Den Nationale Scene. Han gjorde seg ferdig med Statens Teaterhøyskole 1974. De første sesongene tilbragte han på Teatret Vårt i Molde og Rogaland Teater i Stavanger, der han kreerte mange roller, mest i den komiske genre. Vogt har ellers spilt Nathan Detroit i «Guys and Dolls» og Andreas Bleknebb i «Helligtrekongersaften» på Oslo Nye.

Sverre Bentzen

kom til Oslo Nye Teater og spilte med Carsten Winger i «Den amerikanske prinsessen». Så fulgte flere års engasjement på Rogaland Teater. Men i 1979 dro Bentzen til Trøndelag Teater. Der hadde han bl.a. hovedrollen i musicalen «Chicago», Havels «Largo» og Tsjekovs «Onkel Vanja». På Oslo Nye var han med i «Guys and Dolls», «Amors piler rustet ikke» og «Broadway neste».

Eli-Anne Linnestad

kom til Oslo i 1967 og har senere tilhørt ensemblet. Mange roller har hun spilt i disse årene — vi kan nevne Blanche i «Mine hemmelige memoarer», «Mannfolk», moren i Bjørg Viks «Døtre», videre «Det er min vår i høst», «USP-SUSP», «Top Girls», «Dampen» og «Fuglepappa'n».

Ivar Nørve

debuterte på Rogaland Teater, kom senere til Den Nationale Scene i Bergen og var deretter engasjert av Fjernsynsteatret. Siden 1974 har Nørve tilhørt ensemblet på Oslo Nye bortsett fra to sesonger i Stavanger. Publikum husker ham fra farsene «To fruer i en smekk» og «Panikk i kulissen», som greven i «Min søster og jeg» og Petruccio i «Kiss Me, Kate».

Sidsel Ryen

begynte på Det Norske Teatret etter Statens Teaterhøyskole i 1965. Hun var på Oslo Nye i 1967/68, men gikk tilbake til Det Norske Teatret, der hun var til 1973. Siden har Sidsel Ryen vært knyttet til Oslo Nye. Hun har spilt Eliza i «My Fair Lady» på Riksteatret, Adele i «Flaggermusen» og Maria I «West Side Story». På Oslo Nye har hun bl.a. spilt den greske kvinnen i «Det er min vår i høst», Snehvit i den store barneforestillingen og Kate i «Kiss me, Kate».

Kari-Ann Grønsund

begynte rocke/popsangerinne. Så ble det Statens Teaterhøyskole og engasjement på Trøndelag Teater. Senere kom hun til Oslo Nye, hvor hun siden har spilt i komedier, lystspill og musicals. Samspillet med Aud Schønemann i «Dampen» husker nok mange, og også som frelses-soldaten i «Guys and Dolls».

Beate Eriksen

kom for to sesonger siden fra Statens Teaterhøyskole og debuterte som kongsdatteren i eventyrfabelen «Spillet om perlen». Senere spilte hun i «Panikk i kulissen» og Viola i «Helligtrekongersaften».

Pia Borgli og Per Theodor Haugen i «Byggmester Solness».

På Centralteatret spiller vi Ibsen

«Spillet mellom Per Theodor Haugen og Pia Borgli er en glitrende prestasjon, som kan få noen hver til å tro at luftslokk kan bygges» skrev bl.a. VG i sin anmeldelse av Ibsens «BYGGMESTER SOLNESS» på Centralteatret.

Det er det mange begeistrede publikumere som er enig i. Edith Rogers oppsetning med Guy Kroghs scenografi og Grethe Wangs kostymer er en forestilling som fengsler, og det er godt at den samler slik oppmerksomhet, for det er sandelig lenge mellom hver gang et Ibsenstykke spilles i hovedstaden.

Hovedpersonen Halvard Solness er en oppkomling som hensynsløst har ryddet sin egen vei — med geniets rett — og som bruker sin herskervilje med både kraft og myndighet. Han er redd for ungdommen — den møter byggmesteren i den duggfriske, overmodige, myke, stolte og kravfulle Hilde Wangel. Hun forlanger av Solness at han ikke bare skal innfri sitt gamle løfte til henne om «et kongerike på bordet», men også at han skal svare til det idealbilde hun som barn dannet seg av ham, da han hengte kransen på kirkespiret.

Rundt disse har Ibsen gruppert byggmesterens hustru, som spilles av Sissel Sellæg, hans tidligere assistent Brovik — Arne Bang-Hansen, Broviks sønn Ragnar — Sven Nordin, huslegen — Helge Reiss, og Kaja Fosli — Trine Lossius Borg; — alle viktige personer i dette intense og levende skuespill av vår største dramatiker.

DUKKETEATRET på Frogner «Mørkemors hemmelighet» — midt i blinken

«... Oslo Nye har igjen skapt en dukketeaterforestilling det lyser av. Jesper, Morten og Barthold Halle har sammen med ensemblet laget en humoristisk, spennende og artistisk forestilling av Lille Rikkens ferd ut i natten for å finne drømmer til sin lille bror», skrev Dagbladet i omtalen av «Mørkemors hemmelighet» på Dukketeatret på Frogner, vårens nye forestilling for de aller minste. Og avisen la til at man fryder seg over Hans Petter Harboes mesterlige scenografi, som er en norsk urpremiere verdig og understreket at ensemblet er et av de proffeste i Nord-Europa «for ikke å ta for hardt i».

Rosen i de andre avisene var også stor for en forestilling som er utenom det vanlige, som er et lykkelig resultat av manges arbeide.

Barthold Halle har skjøttet regien, Jesper Halle har skrevet teksten og Morten Halle musikken. Alle dukkene, som Hans Petter Harboe har tegnet, er utført av Kari Noreger.

Og selvfølgelig er hele Dukketeatrets veltrimmede ensemble opptatt med krevende rolleoppgaver:

Kjersti Germeten, Ragnhild Wang, Anne-Lise Ruud, Stein Kiran, Knut Wiulsrød og Per Skjølvik.

«MILK WOOD»

på hovedscenen i mai

Etter «Bogart og jeg» følger et av de mest interessante stykker i 1950-årenes nye dramatik, «Milk Wood» av den berømte britiske dikteren Dylan Thomas. Det var såvidt Thomas rakk å fullføre verket i 1953 like før han døde bare 39 år gammel.

«Milk Wood» foregår i en liten walisisk fiskerby, Llareggub heter den og i ett døgn opplever vi denne byens puls, dens liv og rytme. Vi blir kjent med hver innbygger, mennesketyper som hører hjemme i all verdens småbyer. Uavhengig av tid og rom lister tilskueren seg forbi samtaler i dovne solvegger, lytter til de ensliges tanker, kryper inn bak pannene til de som sover.

Poeten Thomas maler kontrastene og typegalleriet med klare, kraftige strøk. «Milk Wood» er komponert over motsetninger med samme følelse av samtidighet som i et bilde. Handlingen er en natt og en dag, et øyeblikk som oppstår og blir borte i historien. Likevel er ikke dette noe historisk materiale bygget over folks dagligliv. Det er et diktverk bygget på fantasi og humor i en småby som kan ligge hvor som helst.

Det snakkes ofte om å verne vår bykultur og det spørs om ikke denne lille walisiske by nettopp uttrykker vårt ideal — nostalgi eller ikke. Dylans pittoreske engelsk med dialektinnslag av walisisk (et språk kan selv ikke kunne), er gjendiktet av Inger Hagerup. Både bildene og humoren er bevart i ordene på en eksemplarisk måte.

Oppsetningen av «Milk Wood» er en stor og spennende utfordring for teatret. 17 skuespillere skal fremstille 67 roller og teatret er så heldig å ha sikret seg en instruktør som kan visualisere ord på scenen, den fremragende greske iscenesetteren Stavros Doufexis. Det var han som satte opp «Lysistrata» på Nationaltheatret for noen år siden. Scenografien står Svein Lund Roland for. Hans oppgave er å lage en hel by i en stående dekorasjon.

«Oklahoma!»
høstens musical

Richard Rodgers og Oscar Hammersteins berømte musical «Oklahoma!» blir høstens første forestilling på Oslo Nye Teater. Den melodiose, farverige og glade skildringen av livet i den amerikanske landbruksstaten skal Wayne McKnight sette iscene og ha koreografien — han som suksessdebuterte med «Guys and Dolls».

Det unge paret spilles av Iselin Alme og Lars Klevstrand og i de to andre store rollene møter vi Ivar Nørve og Aud Schönemann. Teatret satser maksimalt på å lage en stor oppsetning. Det blir feiende danseinnslag, fengende rytmer, romantikk og en stor porsjon med humor — alle ingredienser som har gjort «Oklahoma!» til en av de største musical-suksesser siden urpremierer i 1943. Publikum har noe å glede seg til.

«HEVNEN»

— nytt stykke av Kristin Sørhoel

På Centralteatret er Barthold Halle i full gang med innstuderingen av et nytt stykke skrevet av Kristin Sørhoel. Tittelen er «HEVNEN» og det følger etter «Byggmester Solness».

Kristin Sørhoel debuterte på Centralteatret med «Syv søstre» — en levende, fortettet skildring av gatepikers skjebne, forhold og dagligliv med et klart blikk for et detaljert miljø og et språk fylt av realistiske dialoger. Nylig satte Den Nationale Scene i Bergen opp en ny farse av Kristin Sørhoel «Drekk for livet!» som også fikk god omtale i media. Og nå kommer altså nok et skuespill av den unge forfatteren.

«HEVNEN» skildrer en ung jente — Nina — som tar seg inn i villaen til ekteparet Eva og Ivar. Hun er ute for å samle inn penger til fritidsklubben sin — og kommer i samtale med husfruen. Alle medlemmene skal pusse opp lokalene. Handlingen utvikler seg til en konflikt mellom ektefellene — han har liten sans for at fruen trekker huset fullt av ungdomskubber.

Det som videre skjer det skjer. Forfatteren har konsentrert handlingen til å nærme seg thrillerens genre, som gjør at man etterhvert blir stadig mer nysgjerrig på hvordan allting ender.

Den unge piken spilles av Beate Eriksen, hustruen Eva av Bente Børsum og ektemannen Ivar av Arne Aas.

Per Fjeld sørger for scenografien og Trude Bergh for kostymene. Og premiere i begynnelsen av mai.

KARLSSON PÅ TAKET

er Oslo Nye Teaters store barneforestilling som skal spilles til påske. Den er bygget på Astrid Lindgrens berømte bok, som tusener på tusener av barn — og foreldre med — kjenner ut og inn.

«KARLSSON PÅ TAKET» handler selvfølgelig om Karlsson, som bor i et lite grønt hus på taket i en leiegård, der familien Svantesson lever sitt liv i leiligheten i tredje etasje. Mye moro og spenning forekommer med Lillebror og Karlsson og andre med- og motspillere i en broget forsamling.

Er det en barneforestilling alle unger skal se, så må det være «KARLSSON PÅ TAKET». Den spilles på Oslo Nye i Sigve Bøes regi. Per Chr. Ellefsen har tittelrollen. Bentine Holm og Ulf Wengård er mamma og pappa Svantesson.

Kristoffer Nyhus og Bård Steine deler på å spille rollen som Lillebror. De store scenebildene er Per Horn ansvarlig for, Grethe Wang har sørget for at alle de medvirkende har riktige kostymer og Peter Berg står for de koreografiske innslagene. Magne Amdahl har skrevet den nye musikken.

OSLO NYE TEATERS PERSONALE

ADMINISTRASJON:

Teatersjef
Intendant:
Økonomidirektør:
Sekretær:
Lønningskass.:
Bokholder:
Salgs-markedssjef:
Salgssekretær:

Kontorass.:

Arkivar:

DRAMATURG:

INSTRUKTØR:

SKUESPILLERE:

Pia Borgli
Bente Børsum
Knut M. Hansson
Sverre Holm (Perm.)
Trond Lie
Sven Nordin
Ivar Nørve
Helge Reiss
Eli-Anne Linnestad
Sidsel Ryen
Aud Schønemann
Sissel Sellæg
Marit Syversen
Ingrid Vollan

MUSIKK:

Leder:
Konsulent:
Finn Eriksen
Karl Johan Helgesen
Leif Osen
Bjørn Jacobsen
Jan Henry Thoresen (Perm.)

TEKNISK ADMINISTRASJON:

Teknisk sjef:
Produksjonssjef:
Produksjonssekretær:

INSPISIENTER:

1. inspisient:
Tom Andersen
John Ellefsen

LYD:

SUFFLØRER:

Birgitta Bjørnstad
Kari-Laila Thorsen

REKVISITØRER:

Tove Solum
Helle Holberg
Aksel Mohn
Laila Hauge (attributtmaker)

PÅKLEDERE:

Leder:
Inger-Marie Christensen
Marianne Forsberg

PARYKKMAKERI/FRISØRER/SMINKØRER:

Leder:
Birgit Haugå
Mikkel Stølen

MALERSAL:

Leder:
Knut O. Solem
Bjørn Thomassen

DEKORATØR (fasade-vindu):

SNEKKERVERKSTED:

Leder:
Evy Holand
Birger Thurn-Paulsen

Per Theodor Haugen
Arne Christiansen
Inger Lise Bruu Heger
Marit Larsen
Reidun Asbjørnsen
Svanhild Kjærvik
Arvid Tviberg
Marit Nordli
Anne Winger
Anita Christensen
Odd Andersen
Esther Reiss
Kirsten Sørli

Sverre Bentzen
Per. Chr. Ellefsen
Beate Eriksen
Unni Evjen
Minken Fosheim
Kari-Ann Grønsund
Bentine Holm
Finn Schau
Per Lillo-Stenberg (Perm.)
Terje Strømdahl(Perm.)
Niils Vogt
Ulf Wenggaard
Gard Øyen
Arne Aas

Roy Hellvin
Magne Amdahl

Per Horn
Harald Martin
Jacek Juniszewski

Bjarne Stensrud

Roger Fossum
Erling Jørgensen

Didi Stig

Liv Christensen

Sverre Norwalls

Knud Stern Møller

Hilde Dehli

Helge Paltiel

Siri Welle-Valle

SYSTUE:

Kostymesjef:
Leder:
Trude Bergh
Eva Danielsen
Solveig Høst
Birgit Johannessen
Sølvi Aarre

LYSAVDELINGEN:

Lysmestere:
Harald Haugen
Sverre Odd Horge
Espen Kreim

SCENAVIDELINGEN:

Overscenemester:
Scenemestere:

Carlos Bråten
Geir Stordal
Trond Engebretsen
Dariusz Golofit
Lasse Iversen
Bogdan Kolakowski
Willy Kreim
Edwin Lyberg

BILLETTLUKE:

Leder:
Agnes Korsen
Ida Molvik-Hansen
Grete Sjaastad
Inger Kristiansen
Astrid Hoel
Line Sundberg

GARDEROBE:

Leder:
Jeanette Axelsen
Ebba Eikestad
Kristin S. Haug Gdowa
Kristine Helgesen
Astri Reisvang

RESEPSJON:

Kjersti Bernardi
Kari Midtsjø

KANTINE:

Leder:
Unni Larsen

RENGJØRING:

Leder:
Deva Bozic
Solveig Bredesen
Helena Nesterow

VAKTMESTER:

CENTRALTEATRET:

Lysmestere:

Scenemestere:

Sceneteknikere:

Rekvisitør:
Garderobe:
Liv Sørum
Vera Åsatun
Påkleder:
Rengjøring:

DUKKETEATRET:

Dukkespillere:
Kjersti Germeten
Anne-Lise Ruud
Ragnhild Wang
Teknisk ansvarlig:
Rengjøring:

CHAT NOIR:

Scenemester:
Scenearbeider:
Lysmester:

Grethe Wang
Lise Fjeld Sannes

Tore Heldal

Finn Lewin
Bjørn Bergseth
Øvind Svarstad

Odd Terje Lyngen

Turid Sørensen

Tone Arde

Marie Selnæs

Bjerg Iversen
Dubravka Peric
Jack Christiansen

Mari Alvim
David Siebert
Trond Sætre
John-Erik Jensen
Paul J. Valderhaug
Svein André Eriksen
Morten Andersen
Ingrid Aas, Karina Buchanan
Ida Nygaard
Liselotte Egeberg

Astrid Mohn
Ingrid Berg
Magnhild Christensen

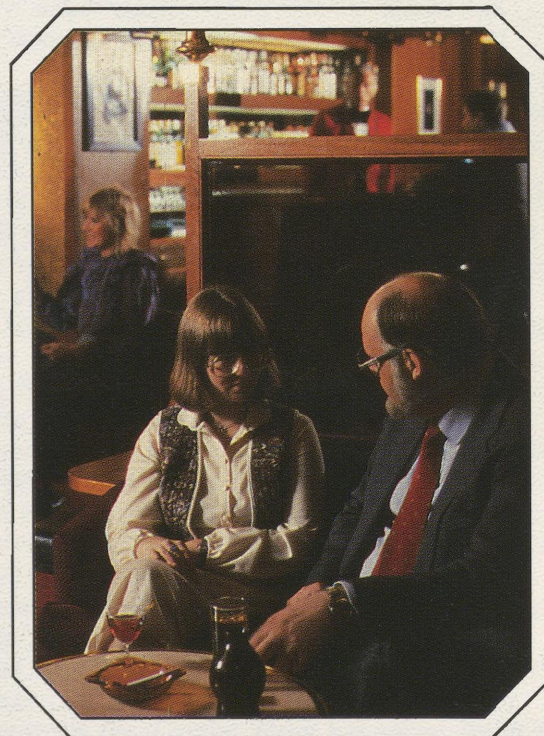
Stein Kiran
Knut Wuilsrød
Per Skjølvik
Lars Rambøl
Reidun Melbye

Lasse Arde
Lars Petter Heinrichs
Niils Magne Kjus
Per Pedersen

Palmen, lette retter og forfriskninger til kl. 21.00.

Grand Café, middag/aftens til kl. 23.00.

Limelight Bar til midnatt.

GRAND HOTEL
KARL JOHANS GATE 31, TLF. (02) 42 93 90